

en mulig Overenskomst imellem Landstinget og Folkethinget ved den Maade, hvorpaa en Del ærede Medlemmer her stille sig. Det forekommer mig, det havde været bedst, om man ventede og lod Landstinget selv sige, hvorledes det vil stille sig. Maaſte det bedre vil kunne forstaa, at der her er gjort et imødekommende Skridt, end de Herrer, fra hvis Standpunkt der virkelig ikke er gjort noget imødekommende Skridt. De have altid modsat sig, hvad vi i den Henseende ville, og derfor kunne de saa let kaste Brag paa de Bestræbelser, vi gjøre, men de vide ikke, hvilken Overvindelse de ofte medfører fra vor Side. Mig i det Mindste have de kostet en særdeles stor Overvindelse, da jeg lige fra Begyndelsen af har modsat mig Lønningslovens Indførelse, men jeg har maattet ligge under for Overmagten; det er en anden Sag. Naar jeg nu har kunnet gaa med til det foreliggende Forslag, ligger det i en Anerkjendelse af Rjendsgjerningernes Magt, og i Villien til at gjøre et svagt Forsøg paa, om vi ikke kunne faae denne Sag ført igjennem, naar vi vise en saa stor Smødekommnen som virkelig er fket. Jeg har kun villet sige dette imod den ubespøiede Beskyldning om, at der ikke her skulde være gjort Forsøg paa Smødekommnen, men at der skulde være gjort Forsøg paa at beherske de andre Faktorer i Lovgivningsmagten.

Conseilspræsidenten (Jonnes bech):

Jeg tror, at Forhandlingerne fuldstændig have godtgjort, at jeg neppe har taget feil af Lødentſen i disse Forslag (ved at betegne den som politisk. Saavidt jeg skjønner er dette blevet stadfæstet ved Forhandlingernes videre Gang, og jeg vil spørge de Herrer: dersom dette ikke var Tilfældet, hvorfor da ikke følge den ganske simple Vej, som ligger for, og som de Herrer ere visse paa kan føre til et Maal, nemlig at behandle den specielle Lov, som Regjeringen har forelagt, og hvori De jo baade kunne indsatte Lidsbegrænsningen og de andre Forslag, som De maatte finde det passende og rigtigt at sætte ind deri? Dette lader sig aldeles ikke benegte. Hvem der egentlig har foranlediget den politiske Strid, som det lader til, at man vil have frembraget, om det er Folkethinget eller Landstinget, det skal jeg ikke i dette Dieblit komme ind paa, men det er sikkert nok, at det i dette Dieblit er Folkethinget, der optager den; hvorledes Forholdet stillede sig ifjor, skal jeg som sagt undgaa at omtale. Naar den ærede Ordfører sagde, at det var Principet om at gjøre, og at det var ligegyldigt, enten det var et større eller et mindre Omraade, som dette Princip angik, saa vil jeg sige, at jeg ikke troede, at det ærede Medlem holdt saa meget af Principrytteri, at han vilde mene, at man ikke behøvede at tage i Betænkning, om dette Princip blev anvendt efter en større eller mindre Maalestof. Men, mine Herrer, Principet er dette: ikke paa Finantsloven at optage Noget,

som ikke er bar Bevilling, eller som i alt Fald optages med samtlige Lovgivningsfaktors Samtykke. Dette er ikke noget Nyt; det er en Strid, som er lige saa gammel som vort konstitutionelle Liv, og som har frembragt ikke faa Konflikter imellem Folkething og Landsting, navnlig ogsaa i den Tid, da Femtejunigrundlovens Herredømme var gjældende (S. A. Hansen: Den Gang kom vi overens.). Ja, det kunde vi ogsaa gjerne nu, dersom de Herrer vilde (S. A. Hansen: Nei!). Dette foranlediger mig til at sige, at jeg naturligvis ganske vist ikke er bleven overrasket ved at høre de Røstaler over sig selv, som jeg har hørt forskellige af Flertallets Medlemmer udtale (Berg: Det var vistnok af Mindretallet.). Nei, det var saamæn ikke, det var det ærede Medlem (Holstein-Ledreborg), der lovpriste sig selv og sine Venner i den Grad, at det forekommer mig, at han gif udover Grændserne for Belanſtændighed overfor sine Modstandere (S. A. Hansen: Jeg sagde Ingenting.). Jeg har ikke sagt Noget om det ærede Medlem, men jeg vil sige, at det ærede Medlem (Holstein-Ledreborg) havde Ret i, at det var Regjeringens Tanke, da den traadte til Roret, at den vilde søge at komme til Rette med de forskellige Retninger i Thinget. Regjeringen troede, at den kunde løse denne Opgave, og den indrømmer ikke paa nogen Maade, at det er dens Skyld, at denne Opgave ikke er kommen videre, end den er kommen i dette Dieblit. De første Skridt, som foretoges af Regjeringen, vare væsentligt rettede paa at finde Velvillie fra Flertallets Side. Nu er man tilbøjelig til at gjøre det til Ingenting med Skifteloven og Stifttegebyrverne. Der var en Tid, da man satte overmaade stor Pris paa disse Ting; men lad mig sige allerede her, at den Maade, hvorpaa man mødte Regjeringens Smødekommnen var den at forøge sine Fordringer og stille dem endnu høiere end dem, man stillede ifjor. Det kan desværre ikke benegtes, at det under Samlingens Drift ikke har været muligt at komme til Forstaaelse med Flertallet, men naar de Herrer, der have udtalt sig fra Flertallets Side, have søgt at lægge Ansvarret herfor paa Regjeringens Skuldre, saa vil jeg sige: De Herrer maa ransage Deres egne Mytter, og De maa da derefter, forekommer det mig, komme til et andet Resultat, nemlig til det Resultat, at De af Princip have sat sig imod enhver Ting, som man ellers let vilde have kunnet komme overens om med den nuværende Regjering. Naar man fornegter hele det konstitutionelle Livs virkelige Grundlag, nemlig dette; at man skal søge at komme overens om Forholdene, saa vil jeg sige, at en saa ihærdig Fastholder ved alle sine Pretensioner, som Flertallet har udvist, ikke er stiftet til at tilveiebringe en sund konstitutionel Tilstand. Den ærede Ordfører sandt sig berettiget til at udtale, at det var Regjeringens Opgave at skaffe Regjeringens Embedsmænd en høiere Lønning, og